

[Peter Ravn.]

et brancheudvalg, og det skal så, når det holder møde, gennemgå ansøgningerne og afgøre, om vedkommende er kvalificeret til at deltage eller ej — en ting, som jeg for øvrigt ikke synes de har nogen som helst forudsætning for at kunne afgøre.

Hele spørgsmålet er imidlertid af mere principiel end administrativ karakter, for til syvende og sidst kommer det til at dreje sig om, hvorvidt brancheudvalgene, der er repræsentanter for specielle områder, skal kunne bestemme, hvem der skal deltage, og hvor mange der skal uddannes på deres felt. Hovedprincippet i denne lov har været, at det skulle være en fuldstændig fri uddannelse. Den skulle stå åben for alle ikke-faglærte i alle brancher og i alle led, for at den enkelte arbejder kan få netop den uddannelse, som han mener at have brug for, og tilegne sig den i den form, som passer for ham.

Der er måske i første række tænkt på arbejderen, der på sin arbejdsplads bliver stillet over for nye opgaver, som nødvendiggør en større viden. Men loven åbner også mulighed for at flytte fra det ene arbejde til det andet. Hvis en jord- og betonarbejder ikke længere kan klare sig i sit job — måske fordi det stiller for store fysiske krav til ham — må han kunne forsøge sig i noget andet, og adgangen hertil må være fri og åben. Eller hvis en fabrikarbejder kan se, at fremtiden tegner sig i mørke farver, må han også kunne søge over i noget andet, og muligheden for uddannelse på det nye område må være ganske fri. Når folk blot opfylder de betingelser, loven stiller, må der være fri adgang til uddannelsen og også til at springe fra den ene kursusrække til den anden.

Selv om uddannelsens udformning og tilrettelægning var henlagt til brancheudvalgene, måtte selve adgangen til deltagelse ikke være afhængig af dem, fordi vi så skaber en begrænsning, som vi har været enige om at ophæve på andre områder.

Vi må altså fra vor side i alt fald vende os imod den monopolisering, som mindretallets forslag indebærer, da det vil modvirke den større smidighed på arbejdsmarkedet, som gerne skulle være et af resultaterne af denne lovgivning. Anlæg,

evner, interesser og fremtidige chancer på arbejdsmarkedet må være bestemmende for, hvor den enkelte arbejder vil melde sig, og hverken det organisationsmæssige tilhørsforhold eller brancheudvalgene med deres mere specielle interesser må kunne stille sig hindrende i vejen for den enkeltes uddannelse.

Arbejdsløshedskasserne og de offentlige arbejdsanvisningskontorer påtager sig selvfølgelig et betydeligt ansvar ved udstedelsen af disse anbefalinger, men de har den fordel, at de kender de kursussøgende og har virkelige forudsætninger for at udtale sig med vægt om de pågældendes kvalifikationer. Disse institutioner er vel også mere end andre interesseret i, at ordningen ikke misbruges. Jeg betragter det endvidere som en selvfølge, at kassernes hovedledelser og arbejdsdirektoratet giver nogle generelle retningslinjer, som der skal arbejdes efter.

Det, jeg her har sagt, er ikke nogen udførlig gennemgang af alle de foreliggende ændringsforslag, men jeg har forsøgt at sige lidt om de ting, som har været drøftet i udvalget, og de principielle synspunkter, som er indeholdt i ændringsforslagene.

Ændringsforslagene til lovforslaget om beskæftigelse og uddannelse af unge følger i store træk de samme retningslinjer, som ændringsforslagene til lovforslaget om erhvervsmæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere. Jeg må under henvisning til det, jeg har sagt, anbefale at stemme imod mindretallets ændringsforslag. Jeg må ligeledes henstille, at man stemmer imod de ændringsforslag, som er stillet af det kommunistiske parti til lovforslaget om beskæftigelse og uddannelse af unge. Lovforslaget om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. kan jeg anbefale med det lille ændringsforslag, der foreligger om ikrafttrædelsestidspunktet.

Må jeg så blot i en slutbemærkning sige, at mit parti lægger stor vægt på denne lovgivning. Befolkningens dygtighed vil komme til at spille en stor rolle i fremtiden. Sammen med andre reformer, der er gennemført på det uddannelsesmæssige område, kan denne lovgivning være med til at skabe de bedst mulige betingelser for dansk erhvervsliv, når den større konkurrence sætter ind. I uddannelsen af de ikke-faglærte arbejdere har vort land en